

myndigheder eller er afdelinger inden for samme myndighed. For så vidt angår centralforvaltningen er det klart, at de enkelte ministerier er selvstændige myndigheder. Direktoratere og lignende institutioner må betragtes som afdelinger af vedkommende ministerium, for så vidt de træffer deres afgørelser på ministerens vegne.

I *nr. 3* foreslås en særlig bestemmelse om kommunale myndigheder. Det fastslås her, at en kommunalbestyrelse, herunder et amtsråd, med dens afdelinger, udvalg og andre administrative organer må betragtes som én selvstændig myndighed, således at brevveksling mellem kommunalbestyrelsen og de nævnte organer og mellem disse indbyrdes ikke er undergivet partsøffentlighed.

Efter *nr. 4* er myndigheders brevveksling med sagkyndige til brug i retssager eller ved overvejelse af, om retssag bør føres, ikke undergivet partsøffentlighed. Det offentlige bør — ligesom modparten i de pågældende sager — have adgang til at indhente sådanne responsa uden at være forpligtet til at gøre modparten bekendt med deres indhold.

Til § 7.

Bestemmelsen angår spørgsmålet om, på hvilken måde parten skal gøres bekendt med sagens dokumenter.

Efter kommissionsudkastets § 5 er det som hovedregel overladt til vedkommende part at bestemme, om han vil gennemse akterne på stedet eller have afskrift deraf. Kun når der foreligger „særlige grunde“, kan den pågældende henvises til at begære afskrift i stedet for at gennemse akterne på stedet.

Det foreliggende forslag bygger på det hovedsynspunkt, at den pågældende bør kunne kræve afskrift, når det har betydning for hans mulighed for at varetage sine interesser, men at det i øvrigt bør overlades til vedkommende forvaltningsmyndighed at afgøre, i hvilken af de to former oplysningerne skal gives.

Til § 8.

Til stk. 1. Bestemmelsen angår de tilfælde, hvor begæring om at blive gjort bekendt med en sags dokumenter fremsættes under sagens behandling. Det foreslås, at myndigheden da skal udsætte sagens afgørelse, indtil parten har haft adgang til at gøre sig bekendt med sagens dokumenter.

En tilsvarende regel findes ikke i kommissionsudkastet.

Bestemmelsen er konsekvent i forhold til den tidligere anførte begrundelse for partsøffentlighed under en sags behandling. Formålet hermed er, at parten skal have mulighed for at gøre sig bekendt

med det grundlag, hvorpå forvaltningen vil træffe sin afgørelse, og såfremt han finder grundlaget urigtigt eller ufyldstgørende, tage til genmæle heroverfor. Forvaltningen bør derfor ikke kunne afgøre sagen uden hensyntagen til den fremsatte begæring om at blive gjort bekendt med sagens dokumenter. Det fremgår af det anførte, at bestemmelsen har nær sammenhæng med den i § 10 omhandlede adgang for en part til at kræve en sags afgørelse udsat, indtil han har afgivet en (supplerende) udtalelse i sagen.

Til stk. 2. Denne bestemmelse er en undtagelsesregel i forhold til stk. 1. Uanset at der er fremsat begæring om at blive gjort bekendt med en sags dokumenter, kan forvaltningen straks afgøre sagen, hvis udsættelse ville medføre en overskridelse af en lovbestemt frist, eller hvis partens interesse i udsættelse i øvrigt findes at burde vige for væsentlige hensyn til andre — offentlige eller private — interesser, der taler imod udsættelse.

Efter bestemmelsen skal der foretages en afvejning af de anførte hensyn. Der kan peges på, at partens interesse bl. a. beror på, om den pågældende forvaltningsmyndigheds afgørelse er endelig eller kan indbringes for højere myndighed. Private interesser vil navnlig kunne være til hinder for en udsættelse, når der i sagen er andre parter end den, der begærer udsættelsen.

Til § 9.

Bestemmelsen angår spørgsmålet om, hvilken myndighed der har afgørelsen af, om en parts begæring om at blive gjort bekendt med en sags dokumenter skal tages til følge.

Kommissionsudkastet indeholder ingen udtrykkelig, almindelig bestemmelse om dette spørgsmål. Efter udkastets § 5, stk. 2, kan der „ved kgl. anordning gives forskrifter om, hvilke myndigheder der på de enkelte sagsområder skal kunne træffe afgørelse om, hvorvidt oplysninger kan meddeles“.

Den foreslåede bestemmelse i § 9 bygger på den opfattelse, at det som udgangspunkt bør være den myndighed, der i øvrigt har afgørelsen af den pågældende sag, som tager stilling til spørgsmålet om partsøffentlighed. Denne myndighed har de bedste forudsætninger for at afgøre dette spørgsmål, herunder navnlig foretage den i § 2 omhandlede afvejning af modstående hensyn. Den foreslåede ordning vil endvidere medvirke til at sikre ensartede afgørelser af spørgsmål om partsøffentlighed i ensartede sager. Den synes også naturlig under hensyn til den sammenhæng, der er mellem partsøffentlighed og den i § 10 omhandlede adgang til at udtale sig i sagen forinden dennes afgørelse.